

smysl, že filmy prohlášené censurou za kulturně-výchovné jest pokládati bez dalšího za filmy sloužící »výhradně účelům vědeckým, vzdělávacím nebo vyučovacím« ve smyslu § 3 bod 1 dávk. prav.

V daném případě není sporu o tom, že film »Křováci« byl prohlášen censurou za film kulturně-výchovný, tedy za podnik, který svým rázem spadá pod podniky podle § 3 bod 1 dávk. prav. osvobozené. Ježto pak okolnost, že podnik st-lů sleduje úmysl výdělečný, podle vyličeného právního stavu jest nerozhodná, spočívá nař. rozhodnutí na nesprávném právním názoru.

Poukazuje-li žal. úřad resp. obec jako strana zúčastněná ohledně náhl. Boh. A 2874/23 a 3943/24, jehož prvého se st-lé již v řízení adm. dovolali, na to, že byly vydány za jiného právního stavu, t. j. před účinností vl. nař. č. 15/1928 Sb. a že šlo v nich o turistický klub, resp. o pořadatele sledující kulturní účel, stačí, co se týče první námitky, odkázati ke shora uvedeným nálezům, v nichž bylo již v úvahu vzato vl. nař. č. 15/1928 Sb., co se týče druhé námitky pak odpověď, že, jak z odůvodnění cit. nálezů zřejmo, nebyla nikterak rozhodnou pro nss okolnost, že a zda dotčení pořadatelé filmu mají osobní kvalifikaci, na niž žal. úřad a zúčastněná strana kladou důraz.

Poukazuje-li konečně odvodní spis zúčastněné strany na analogii § 3 odst. 1 č. 4 dávk. prav., nelze z toho nic pro opačný názor usuzovati, kdyžť jde o předpis speciální.

Č. 11.640.

O b e c n í d á v k y: * »Oknem« v § 1 odst. 2 vzorc. prav. o dávce z přepychových bytů (vl. nař. č. 143/1922 Sb.) rozumí se toliko otvor v bočné stěně místnosti, jenž dává místnosti přímé denní světlo a připouští přímý přístup venkovského vzduchu.

(Nález ze dne 4. ledna 1935 č. 23.372/34.)

V ě c: Alfons G. v N. (adv. Dr. Erich Altschul z Prahy) proti okresnímu úřadu v Novém Jičíně o dávku z přepychových bytů.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebními rozkazy městského úřadu v N. z 25. dubna 1930 a z 29. dubna 1931 předepsána byla st-li pro r. 1930 a 1931 dávka z přepychových bytů z jedné nadbytečné místnosti částkou 200 Kč ročně, poněvadž st-l má při 4 členech rodiny 6 obytných místností. Podaná odvolání, v nichž namítáno, že jedna místnost nemá okna, nýbrž pouze světlík, takže nelze ji pokládati za místnost obytnou, a že ji st-l ostatně používá výhradně jako pisárny ve svém povolání obchodního zástupce, městské zastupitelstvo usnesením z 23. listopadu 1931 zamítlo. K první námitce uvedeno, že sporná místnost je v stavebním plánu označena jako pokoj, je zařízena a používána jako jídelna, a světlík slouží za okno.

Podaná odvolání okr. úřad nař. rozhodnutím zamítl z důvodů uvedených městským zastupitelstvem.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí nss uvážil:

V prvním směru je na sporu, lze-li místnost, o kterou jde, vzhledem k tomu, že má místo okna pouze světlík, pokládati se zřetelem na ustanovení odst. 2 § 1 dávk. prav. vůbec za místnost obytnou. Pro tuto otázku je docela lhostejno, jak je ona místnost vyznačena ve stavebním plánu a je-li zařízena a používána jako jídelna čili nic. Není proto vadou, že žal. úřad námitky, uplatňované v tom směru v odvolání, nechal bez odpovědi. Jedině rozhodným jest, lze-li světlík pokládati za okno ve smyslu odst. 2 § 1 prav. V tom směru bylo uvážiti:

Podle odst. 2 § 1 dávk. prav. lze pokládati za místnost obytnou jen takovou místnost, která má »aspoň jedno okno«. Pravidla neříkají, co jest rozuměti »oknem«. Bude tedy rozhodným pro obsah tohoto pojmu obvyklý význam slova »okno«, při čemž jest míti na paměti, že se jedná o místnost obytnou, a že tedy nutno slovo to bráti v tom smyslu, jaký má obvykle při místnostech sloužících lidskému bydlení. Při takových místnostech rozumí se slovem »okno« obvykle otvor v bočné stěně místnosti, určený k tomu, aby jednak dával místnosti přímé denní světlo, jednak sloužil přístupu venkovského vzduchu a připouštěl tedy přímé větrání místnosti. Tento výklad odpovídá také zřejmé intenci pravidel, vyloučiti z počtu místností obytných takové místnosti, které nemajíce normálního otvoru pro přístup přirozeného světla a vzduchu nevyhovují požadavkům, jež po stránce hygienické podle běžných názorů nutno klásti na místnosti obytné.

V daném případě je nesporno, že místnost, o kterou jde, nemá okna v uvedeném smyslu, nýbrž pouze horní světlík. Poněvadž žal. úřad, veden nesprávným právním názorem, že i takový světlík je oknem ve smyslu § 1 odst. 2 prav., uznal ji za místnost obytnou, bylo nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss zrušiti, aniž bylo třeba již zabývati se druhou spornou otázkou osvobození oné místnosti podle § 1 odst. 3 lit. d) prav.

Č. 11.641.

Samospráva obecní. — Školství: I. Ustanovením § 4 zák. č. 77/1927 Sb. nenastala změna na právním stavu založeném šem 12 čes. zem. zák. č. 16/1873 z. z., podle kterého je obecní zastupitelstvo povinno, postarati se o úhradu schodku školního rozpočtu z prostředků obecních. — II. Povinnost obce tuzemské přispívati na náklad školy v cizozemsku, navštěvované dětmi z této obce?

(Nález ze dne 4. ledna 1935 č. 24.496/34.)

V ě c: Obec O. proti zemskému výboru v Praze (za zúč. Ervina Sch. adv. Dr. Alexandr Lustig z Prahy) o obecní rozpočet.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Podle čl. XVI. hlavního pohraničního a územního recesu (Haupt-Grenz- und Territorialrezess), uzavřeného mezi Rakouskem a